

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobkyně: V. T. T. T.**, zastoupena Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou, se sídlem Sofijská 890/31, Děčín 2, adresa pro doručování: Masarykovo nám. 193/20, Děčín 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 10. 2004, č. j. 24 Az 385/2004 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 385/2004 - 27 ze dne 14. 10. 2004, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 2030/VL - 20 - 05 - 2004 ze dne 4. 6. 2004, jímž nebyl stěžovatelce podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a jímž bylo zároveň vysloveno, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti formálně uvádí kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), obsahově namítá „vady řízení, které spočívají v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu“.

Stěžovatelka vyjadřuje svůj nesouhlas s rozhodnutím krajského soudu a uvádí, že poukazovala na tu skutečnost, že žalovaný pouze konstatoval, že jí nelze udělit azyl humanitární podle § 14 zákona o azylu, avšak blíže již nerozvedl, co lze spatřovat pod humanitárními důvody. Podle stěžovatelky se žalovaný ani soud dostatečně nezabývaly stěžovatelčinými skutkovými tvrzeními, pro něž by jí bylo možno udělit azyl podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Vzhledem ke stěžovatelčině situaci by její věc mohla být posouzena jako případ hodný zvláštního zřetele. Stěžovatelka připouští i existenční problémy v zemi svého původu, avšak ty nejsou hlavním důvodem, po který žádá o udělení azylu. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení; zároveň stěžovatelka navrhuje, aby jí podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný popírá důvodnost kasační stížnosti a navrhuje její zamítnutí, neboť důvody uváděné stěžovatelkou nelze podřadit pod zákonné důvody pro udělení azylu.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatelka v průběhu správního řízení poukazovala na své ekonomické potíže. V zemi svého původu neměla práci, a proto se rozhodla odcestovat za výdělkem do zahraničí a začala v České republice podnikat. Byla však přistižena při prodeji nelegálního zboží a nebyl jí prodloužen další legální pobyt na zdejším území. V České republice přitom stěžovatelka pobývala od roku 1998 a po celou dobu obchodovala s textilem, na tomto území zároveň pobývá i stěžovatelčin manžel a jejich dcera. Motivem podání žádosti o udělení azylu tedy byla snaha o legalizaci pobytu v České republice společně s rodinou stěžovatelky a ekonomické problémy v zemi stěžovatelčina původu. Žalovaný tyto skutečnosti nepodřadil pod žádný z azylových důvodů a stěžovatelce azyl neudělil. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, z jejíhož obsahu krajský soud dovodil, že napadá výrok rozhodnutí žalovaného týkající se ust. § 14 zákona o azylu. Krajský soud žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 18. 11. 2004 a stěžovatelka jej napadla kasační stížností dne 23. 11. 2004.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti s ohledem na kasační důvody, které stěžovatelka uplatnila, pak v kasační stížnosti je obsaženo tvrzení několikerého druhu: jednak stěžovatelka vyjadřuje nesouhlas se závěrem krajského soudu, dále uplatňuje námitku proti způsobu, jakým se krajský soud vypořádal s důvodem pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, a dále vyjadřuje názor, že by jí bylo možno kromě azylu humanitárního podle § 14 zákona o azylu udělit azyl i podle § 13 zákona o azylu. Prostý nesouhlas se závěrem krajského soudu sám o sobě ani v kontextu s dalším obsahem kasační stížnosti nelze podřadit pod žádný z kasačních důvodů, které jsou podávány z § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s., v této části je tak kasační stížnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná a Nejvyšší správní soud se tímto stěžovatelčiným tvrzením nemohl zabývat. Stejně tak ani

stěžovatelčiným tvrzením, podle něhož by jí bylo možno udělit azyl podle § 13 zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. I kdyby totiž soud přistoupil na samu hranici příznivosti posouzení obsahu kasační stížnosti z hlediska její přípustnosti a dovodil by, že tímto svým tvrzením stěžovatelka míří na nezákonnost posouzení splnění podmínky udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, nemohl by se jím zabývat podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Je-li totiž podle tohoto ustanovení nepřípustnou mimo jiné kasační stížnost, která se opírá o důvody, které nebyly uplatněny v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno (tedy před krajským soudem), ač tak mohlo být učiněno, přitom stěžovatelce v uplatnění námitky nesprávného posouzení splnění podmínek pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu nic nebránilo, není v této části kasační stížnost přípustnou.

Odhlédnuto zcela od vnitřně kontradiktorního textu, podle něhož stěžovatelka namítá „vady řízení, které spočívají v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu“, dovozuje Nejvyšší správní soud, i zde pro stěžovatelku s nejvyšší přijatelnou mírou příznivosti, že stěžovatelka napadá způsob, jakým se krajský soud vypořádal s její námitkou týkající se posouzení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. V této části je tedy konečně kasační stížnost shledávána přípustnou.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost v rozsahu řádně uplatněného a přípustného kasačního důvodu podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o přezkum rozhodnutí žalovaného ohledně neudělení azylu z humanitárního důvodu, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že postoj, jaký krajský soud k přezkumu rozhodnutí žalovaného v této otázce zaujal, Nejvyšší správní soud plně aprobuje. Samotné správní rozhodnutí žalovaného ohledně udělení azylu podle § 14 zákona o azylu podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností, jak je zjistil žalovaný, dovozovat jiné závěry. Udělení azylu je tedy na úvaze příslušného správního orgánu, tedy žalovaného, a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Omezení tohoto rozsahu je dáno přesně těmi kritérii, jak je krajský soud v napadeném rozsudku podal. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalovaný zkoumal, zda v případě stěžovatelky nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl přitom k závěru, že tomu tak není. Žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatelky, tak i stav v zemi jejího původu, přitom pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když stěžovatelka ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sama neuváděla. Otázka špatné ekonomické situace v zemi původu, která snad měla být dle stěžovatelky důvodem pro udělení humanitárního azylu, oprávněně u krajského soudu nevzbudila pochybnost o tom, že správní uvážení, které vyústilo v rozhodnutí žalovaného azyl z humanitárního důvodu neudělit, nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem; nelze tu tedy hovořit o voluntaristickém přístupu správního orgánu, který jako jediný by mu mohl být vytknut. Stejně tak nelze ničeho

vytýkat ani krajskému soudu, který, vázán rozsahem žaloby podle § 75 odst. 2 s. ř. s., její obsah zcela a pro Nejvyšší správní soud věcně správně vyčerpal.

Nejvyšší správní soud tedy na základě shora uvedeného uzavírá, že kasační stížnost v té části, ve které ji shledal přípustnou, není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu